

Arrest

nr. 209 764 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 30-06-1977 in Bamenda, hoofdstad van de Noordwestregio, Kameroen. U bent etnisch Ntso en christen. In 1998 bent u 2 jaar naar de universiteit in Tsang, Kameroen gegaan, waar u een opleiding boekhouder volgde. U woonde in Ndop, in de Noordwestregio.

U woonde van 2001 tot 2010 in Douala, provincie Littoral. Van 2010 tot 2017 woonde u in Umtata, Zuid-Afrika en u keerde regelmatig terug naar Kameroen. U was leerkracht in Zuid-Afrika en u herstelde computers. U keerde op 18-12-2016 tijdelijk terug naar Kameroen.

De manager van uw internetcafé/computerwinkel in Ndop, Kameroen werd gearresteerd op 11-01-2017 omdat de eigenaars van de communicatiecentra opgepakt werden naar aanleiding van de protesten van de Engelssprekende leraren en advocaten. U was op dat moment niet aanwezig in uw winkel. U hoorde van uw oom dat andere eigenaars van communicatiecentra opgepakt werden. U vreesde zelf gearresteerd en opgesloten te worden en u verliet Kameroen.

U verliet Kameroen op 15-01-2017. U bent met uw eigen paspoort met het vliegtuig naar Zuid-Afrika gereisd, waar u verbleef tot juli 2017. In Zuid-Afrika kreeg u te horen dat uw naam op een lijst stond met mensen die Kameroen eind 2016-begin 2017 in en uit gereisd waren. Op 15-07-2017 vertrok u uit Zuid-Afrika en ging u via Qatar met het vliegtuig naar België. U had een visum kort verblijf voor België, uitgegeven door de Belgische ambassade in Johannesburg, en uw vriend S. N., die in België woont, stond garant voor u. U kwam aan in België op 16-07-2017 en u vroeg er asiel aan op 04-10-2017.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u [van Kameroen waar uw problemen zich afspeelden] naar Zuid-Afrika ging op 15-01 [2017] (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd of u asiel heeft aangevraagd in Zuid-Afrika (gehoorverslag CGVS, p. 22), antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het niet veilig is. U gevraagd of u op 16-07-2017 in België aankwam en er asiel aanvraagde op 04-10-2017 (gehoorverslag CGVS, p. 23), antwoordde u bevestigend. U gevraagd waarom u enkele weken wachtte om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 24), verklaarde u dat u van België naar uw broer ging in Duitsland, hij weg was voor een weekend met zijn familie, u terugkeerde naar België en na 3 dagen opnieuw naar Duitsland ging, waarna uw broer zei dat u uzelf moest aangeven in België en u op 13-09 asiel aanvraagde. U gevraagd waarom u niet meteen asiel aanvraagde in België, verklaarde u dat u asiel wou aanvragen in Duitsland. Het dient opgemerkt te worden dat u blijkbaar geen haast had om asiel aan te vragen gezien u nog enkele maanden wachtte om asiel aan te vragen na uw aankomst in België, en gezien uw problemen dateerden van januari 2017. Bovendien was uw visum voor het Schengengebied slechts geldig tot 15-08-2017. **Uw laattijdige asielaanvraag doet bij voorbaat al afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.** Het is immers niet onredelijk te verwachten dat iemand met een vrees voor vervolging zich informeert en zich zo snel mogelijk bij de bevoegde instanties aanbiedt om asiel aan te vragen. Dat u dan nog enkele maanden wacht om asiel aan te vragen, en intussen uw visum laat verlopen, strookt niet met een gegronde vrees voor vervolging. **Deze vaststelling doet bij voorbaat reeds afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.**

U verklaarde dat er eind 2016 protesten en stakingen waren van Engelssprekende leraren en advocaten in Kameroen (gehoorverslag CGVS, p. 8) en dat de overheid leraren en advocaten oppakte. U verklaarde dat u telefoon kreeg van uw buur in Ndop dat de manager van uw computerwinkel gearresteerd was en de winkel gesloten was (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde dat uw manager gearresteerd was omdat hij flyers drukte die de mensen hadden aangezet tot staken. U gevraagd of u ooit meegedaan heeft aan een betoging of staking (gehoorverslag CGVS, p. 11), antwoordde u ontkennend. U gevraagd waarom u dan de overheid vreest, verklaarde u dat [u de overheid vreest] omdat u het communicatiecentrum in Ndop bezit en degene die communicatiecentra bezaten gearresteerd werden, dat de overheid willekeurig arresteerde. U gevraagd of die mensen van de communicatiecentra iets te maken hadden met die betogingen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat de flyers geprint werden in die communicatiecentra en uitgedeeld werden aan de bevolking, en dat de Engelstalige bevolking communiceert via internetcafés. U verklaarde dat u een computerwinkel had, dat ook een internetcafé was. U gevraagd of u lid was van enige organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 12), antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u lid was van enige beweging, antwoordde u ontkennend. U gevraagd hoe de manager die gearresteerd werd, heette (gehoorverslag CGVS, p. 13), antwoordde u J.F.. U gevraagd of J.F. lid was van een beweging of organisatie, verklaarde u het niet te weten en het niet zeker te zijn. U gevraagd wat hij deed om gearresteerd te worden, verklaarde u dat hij flyers printte en de winkel beheerde toen u er niet was. U gevraagd waarvoor die flyers waren, verklaarde u dat die verdeeld werden aan de Engelstalige gemeenschap, dat de studenten moeten staken, met steun voor advocaten en leraren zodat de gemeenschap de ghost towns zou respecteren.

U gevraagd waar **J.F. nu is, verklaarde u dat hij in Kondengui is** (gehoorverslag CGVS, p. 14) [de centrale gevangenis in Yaoundé] (gehoorverslag CGVS, p. 12), zie ook lijst toegevoegd aan administratief dossier met arrestanten in Kondengui]. U gevraagd hoe u dat weet, verklaarde u dat hij verdwenen is, dat u geen contact meer heeft gehad met hem sinds hij gearresteerd werd, en dat iedereen die gearresteerd werd, naar Kondengui werd gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 14).

U had eerder een lijst neergelegd met namen van mensen die gearresteerd en overgebracht waren naar Yaoundé (gehoorverslag CGVS, p. 11). U gevraagd of J.F. op de lijst [die u eerder neergelegd had] staat (gehoorverslag CGVS, p. 14), antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat zijn naam op de lijst staat. U gevraagd of u kunt tonen waar hij [J.F.] staat op de lijst, zocht u enkele minuten op de lijst, waarna u verklaarde dat u geen J.F. zag staan, maar wel Penteres. U gevraagd waarom J.F. niet op de lijst staat, **verklaarde u dat J.F. dood is als hij niet op de lijst staat.** U gezegd dat u daarvan uitgaat, maar het niet zeker is als hij niet op die lijst staat, verklaarde u dat degene die gearresteerd werden, gedood zijn. U geconfronteerd met het feit dat u even ervoor zei dat degenen die gearresteerd werden naar Kondengui gebracht werden en u nu zegt dat ze gedood werden, en u daar gewoon lijkt vanuit gaat, verklaarde u dat sommige van degenen die gearresteerd werden, gefolterd werden en gestorven zijn, en dat anderen gedood zijn. U gevraagd hoe u dat weet, verklaarde u dat het in de media was. U geconfronteerd met het feit dat u ervan uitgaat dat J.F. in Kondengui kan zitten omdat iedereen daar zit die gearresteerd werd, maar dat u niet zeker bent dat hij er zit, verklaarde u dat die lijst de lijst is van degenen die in de gevangenis zaten, en begon u zich af te vragen 'als zijn naam niet op de lijst staat...'. **Uw verklaringen over J.F. zijn vaag, geenszins concreet en weinig coherent.** U verklaarde immers eerst dat J.F. in de gevangenis van Kondengui zit, maar wanneer doorgevraagd wordt, blijkt u het eigenlijk niet te weten en gaat u hiervan uit. **Dat u eerst aangeeft dat de naam van J.F. op deze lijst [met arrestanten in de gevangenis Kondengui] staat, maar dan tot het besef komt dat dit niet het geval was nadat u de lijst tijdens het gehoor zelf bekeek, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de arrestatie van J.F..** Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u geen enkele poging heeft ondernomen om enig nieuws over J.F. te weten te komen. U verklaarde nog dat uw oom 'gendarme' is en dat hij u inlichtte over de situatie (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde dat u opgroeide met J.F. en hij een vriend is van jongs af aan (gehoorverslag CGVS, p. 14). **Het is geenszins onredelijk te verwachten dat u zich verder zou informeren over wat er gebeurd is met uw manager, des te meer gezien u blijkbaar wel informatie kan verkrijgen van uw oom die politieagent was en des te meer gezien J.F. een jeugdvriend is en uw zaak openhield, en al uw beeerder problemen aanvingen met zijn arrestatie.** Uw verklaringen over J.F. en zijn arrestatie doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U gevraagd of u ooit meegedaan heeft aan een betoging of staking (gehoorverslag CGVS, p. 11), antwoordde u ontkennend. U gevraagd waarom u dan de overheid vreest, verklaarde u dat [u de overheid vreest] omdat u het communicatiecentrum in Ndop bezit en degene die communicatiecentra bezaten, gearresteerd werden, en dat de overheid willekeurig mensen arresteerde. U gevraagd of u lid was van enige organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 12), antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u lid was van enige beweging, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u zelf ooit bedreigingen van wie dan ook gekregen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 16), verklaarde u dat de enige bedreiging van de overheid is, dat ze zich richten op eigenaars van communicatiecentra, en dat u zo iemand was in Ndop, dat dat de bedreiging was. U gevraagd of u zelf ooit persoonlijk problemen heeft gehad met de overheid, verklaarde u dat **uw enige probleem is dat u eigenaar bent van die winkel**, een slachtoffer van de omstandigheden (gehoorverslag CGVS, p. 17). U gevraagd of u ooit opgepakt bent geweest, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of er enige aanwijzingen waren dat u persoonlijk gearresteerd en geïnterviewd zou worden, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u van Zuid-Afrika komt, dat u de enige eigenaar was van het communicatiecentrum in Ndop, dat er flyers verdeeld werden in de gemeenschap en u daarom een doelwit was, en dat Ndop een gemeenschap is waar iedereen elkaar kent. U geconfronteerd met het feit dat u zelfs niet zeker bent dat er daadwerkelijk zo'n flyers over stakingen en betogingen werden afgedrukt in uw winkel, en u gevraagd waarom u denkt geïnterviewd te worden, verklaarde u [dat u geïnterviewd wordt] omdat andere eigenaars van communicatiecentra al gearresteerd werden, dat het willekeurige arrestaties waren, dat ze geloven dat degene die het land uit zijn geweest en teruggekomen zijn, de staking en ghost towns begonnen zijn. U gevraagd hoe u dat weet, verklaarde u dat het in de media is [dat de media dit vermelden]. U gevraagd waarom ze u zouden oppakken, u die slechts een internetcafé had, en ze dan iedereen kunnen oppakken die enig communicatiecentrum in die regio had, verklaarde u dat er tv-stations werden gesloten, radiostations, internetcafés en dat de meeste eigenaars al gearresteerd waren, dat het er niet toe doet om te weten wat je doet, maar dat ze je gewoon arresteren. U gevraagd of u die eigenaars persoonlijk kent, verklaarde u dat u een zekere 'P.' kende, een journalist van de Edin-krant. U gezegd dat het niet zeker is dat ze u ook zouden arresteren omdat er andere personen gearresteerd werden die communicatiecentra bezaten (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat J.F. gearresteerd was en uw winkel gesloten was. U gevraagd waarom u denkt dat ze u nog zouden arresteren, verklaarde u dat u het doel was, en dat u dat weet van uw oom die politieagent was.

U gevraagd of u niet zou kunnen uitleggen dat u er niets mee te maken heeft aangezien u in Zuid-Afrika zat [u kwam slechts op 18-12-2016 naar Kameroen], verklaarde u dat ze je geen optie geven, dat ze je arresteren en dan Kondengui [dat ze je naar Kondengui brengen]. U gezegd dat u naar de algemene situatie verwijst, dat andere eigenaars van communicatiecentra werden opgepakt, maar u niet zeker weet of u opgepakt zou worden, verklaarde u dat u een Engelssprekende bent. U gezegd dat ze dan alle Engelssprekende zouden moeten oppakken, verklaarde u dat ze mensen arresteren die communicatiecentra hebben. **Het dient opgemerkt te worden dat u slechts verwijst naar de algemene situatie en geenszins kan aantonen dat u persoonlijk gevisieerd zou worden.** Uw enige probleem was dat u eigenaar was van een internetcafé/computerwinkel. U verwijst hierbij naar het feit dat uw manager werd gearresteerd, maar de verklaringen over de arrestatie van uw manager worden in casu weinig geloofwaardig bevonden [zie supra]. Het feit dat andere eigenaars van communicatiecentra opgepakt werden, is geen reden dat u opgepakt zou worden. U blijkt immers de precieze reden niet te kennen waarom zij opgepakt werden, u gaat er simpelweg van uit dat ze gevisieerd worden omdat zij communicatiecentra bezaten. U kende slechts 1 iemand anders die opgepakt was, ene P. die journalist was, waarvan het niet zeker is dat hij opgepakt werd louter omdat hij een communicatiecentrum had [hij kon ook op enige andere wijze betrokken zijn bij de stakingen, betogingen of enig verzet tegen de overheid, des te meer gezien hij journalist was]. U heeft zelf geen enkele aanwijzing gekregen dat u zelf gezocht zou worden door de autoriteiten, afgezien van het waarschuwde telefoontje van uw oom dat ze eigenaars van communicatiecentra arresteerden.

Volgens het rapport 'Cameroon's Anglophone Crisis at the Crossroads', dat een goed overzicht biedt van de gebeurtenissen in die periode in Kameroen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wordt er geen melding gemaakt van mensen die gearresteerd werden louter omdat ze een communicatiecentrum hadden. Er werden mensen gearresteerd naar aanleiding van de rellen/betogingen zoals journalisten en advocaten en prominente Engelssprekenden zoals een rechter van het Hooggerechtshof. Op 17 januari 2017 sluit de regering het internet af. U gevraagd wat het nut dan zou zijn mensen op te pakken die een internetcafé hadden, toen de overheid het internet afsloot (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u - de vraag ontwijkend - dat ze het internet afsloten na de arrestaties, dat de 'meeste van de communicatiecentra' Whatsapp en zo gebruikten, dat communicatiecentra gesloten werden en geband. Er kan geenszins ingezien worden waarom de overheid eigenaars van internetcafés zouden oppakken indien ze simpelweg het internet konden afsluiten, en zo het hele internetcircuit meteen lam konden leggen - hetgeen ook effectief gebeurde in januari 2017.

Bovendien is het dan uiterst vreemd dat u, gegeven bovenstaande verklaringen, simpelweg Kameroen uit kon reizen met uw eigen paspoort indien u werkelijk gezocht werd door de autoriteiten: U gevraagd of u op 15-01-2017, toen u Kameroen voor de laatste keer verliet, met uw eigen paspoort reisde (gehoorverslag CGVS, p. 21), antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat het met uw paspoort was. U gevraagd hoe u de paspoortcontrole kon passeren op de luchthaven in Kameroen, verklaarde u dat u uw vliegticket toonde aan de vliegmaatschappij, ze uw bagage incheckten, u dan naar de immigratieagent ging en uw paspoort toonde, u dan passeerde, dan uw paspoort toonde aan de vliegmaatschappij voor het opstappen, en u dan naar het vliegtuig ging. U gevraagd of u de immigratieagent zonder problemen kon passeren, antwoordde u bevestigend. U geconfronteerd met het feit dat u niet zomaar het land met uw eigen paspoort zou uit geraken indien de Kameroense autoriteiten u werkelijk zochten, verklaarde u dat ze zich vooral concentreren op de noordwest en de zuidwest-regio, dat ze na lange tijd kunnen communiceren met de luchthaven en ze zich concentreren op de zone waar de stakingen zijn. U geconfronteerd met het feit dat u op een lijst zou staan en niet zomaar het land zou kunnen uit geraken als u echt gezocht werd door de Kameroense autoriteiten, verklaarde u vaagweg dat dat erachter kwam, dat de situatie een normale staking was maar dat het naar een gewelddadige staking ging [evolueerde]. Uw verklaring dat ze [de autoriteiten] zich vooral concentreerden op de zuid en noordwestregio, zijn blote beweringen, die er voorts niet op wijzen dat u persoonlijk gezocht werd.

U had eerder verklaard dat ze [de autoriteiten van Kameroen] geloven dat degene die het land in en uit waren gegaan, de staking en de ghost towns hadden begonnen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Toen u gevraagd werd of er een communiqué was [waarin stond] dat mensen die van het buitenland kwamen de starters waren van die ghost towns, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat het in de media was. U gevraagd wanneer dat communiqué was [waarin stond] dat de mensen in de diaspora verantwoordelijk zouden zijn voor het aanzetten van die betogingen [stakingen], zocht u eerst in uw documenten en u verklaarde daarna dat het uitkwam tussen januari en februari. U gevraagd hoe u dan met uw eigen paspoort kon reizen, als degene die in de diaspora zaten echt gezocht werden [u woonde vooral in Zuid-Afrika], verklaarde u dat ze vooral zochten in de noord en zuidwest regio en dat de meeste mensen die zouden reizen naar Kameroen, teruggestuurd of gearresteerd werden.

U gevraagd waarom ze Engelssprekenden die het land verlaten hebben tussen 12-2016 en 01-2017 zouden oppakken, verklaarde u dat ze geloven dat zij degenen zijn die het publiek aanzetten, dat ze geloven dat de aanzet kwam van de diaspora. U gevraagd waarom de autoriteiten dat dachten, verklaarde u dat de meeste van de Engelstalige gemeenschap in de diaspora communiceerden met die van thuis [in Kameroen bedoelde u vermoedelijk], dat ze hielpen met hun rechten en informatie over de stakingen van de Engelssprekenden en dat je al een doelwit bent van de diaspora als je Engels spreekt. U gezegd dat men toch niet sowieso een doelwit is als Engelssprekende in Kameroen, verklaarde u dat je een doelwit was als Engelssprekende van de diaspora, in die piek van de crisis, december 2016 tot januari 2017. U gevraagd hoe u dan met uw eigen paspoort zo gemakkelijk door de controle kon geraken, verklaarde u simpelweg dat [het misschien was] omdat u in het land woonde, dat u het niet weet. **Indien de Kameroense autoriteiten u werkelijk zochten, omdat ze u zouden verdenken van enige betrokkenheid bij de protesten, is het uiterst onaannemelijk dat u dan simpelweg met uw eigen paspoort de paspoortcontrole zou kunnen passeren op de luchthaven.** Bovendien zijn uw verklaringen opnieuw vaag en geenszins getuigend persoonlijke vervolging: dat men alle Engelssprekenden zou viseren in Kameroen, en allen die in en uit Kameroen gereisd zouden zijn in die periode van 12-2016 tot 01-2017, is onaannemelijk, des te meer gezien men dan alle Engelssprekenden in Kameroen zou moeten arresteren en gezien u zelf zonder problemen het land kon verlaten.

U verklaarde dat u naar Zuid-Afrika ging op 15-01 [2017] (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat jullie gemeenschap van Kameroeners in Zuid-Afrika in maart een bijeenkomst hadden, en dat er een communiqué was dat er een lijst van namen was van degenen die uitgepikt waren door de Kameroense overheid, en dat uw naam op die lijst stond. U verklaarde dat ze degenen viseerden die Kameroen bezochten tussen december 2016 en maart 2017. U verklaarde nog dat er in maart een lijst van het [Kameroense] consulaat kwam, over degene die gezocht werden door de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 22). U gevraagd wie het nieuws had van die lijst met namen van Kameroeners (gehoorverslag CGVS, p. 23), verklaarde u dat één van jullie, een Engelssprekende, werkte op het Kameroense consulaat, dat hij degene is die informatie doorgaf aan jullie groep. U gevraagd waarover die lijst ging, verklaarde u dat het namen waren die uitgepikt waren door de Kameroense overheid. U gevraagd waarom [die namen waren] uitgepikt, verklaarde u dat jullie in Kameroen waren tussen december [2016] en januari 2017, dat ze geloven dat de onrust in de zuid en noordwestregio's aangestoken was door die mensen. U gevraagd hoe die persoon concreet aan die lijst kwam, en of iedereen dan zomaar aan vertrouwelijke informatie kan op die ambassade, verklaarde u dat u niet weet hoe hij dat kreeg, dat hij een werker was daar en hij jullie paspoort vernieuwde. U gevraagd of u een bewijs heeft van die lijst, verklaarde u dat u de kans niet had om die lijst te hebben. U gevraagd of u een foto getrokken heeft [van die lijst], antwoordde u ontkennend. Het komt uiterst bevreemdend over dat die Engelssprekende werknemer van het consulaat aan dergelijke vertrouwelijke informatie zou geraken, des te meer gezien uw eigen verklaringen dat men alle Engelssprekenden van Kameroen viseerde. Dat u voorts geenszins weet uit te leggen hoe die persoon aan deze lijst zou zijn geraakt, is evenmin aannemelijk, gezien het geenszins vanzelfsprekend is dat deze persoon aan dergelijke vertrouwelijk informatie zou geraken en gezien uw naam op die lijst stond, en u dus mogelijks vervolging kon vrezen. Dat men op het Kameroense consulaat in Zuid-Afrika dergelijke informatie zou delen met Engelssprekenden [die allemaal geïnterviewd werden volgens uw eigen verklaringen] is dan ook vreemd, zeker in het licht van de gebeurtenissen in Kameroen. Men kan immers verwachten dat de Kameroense autoriteiten voorzichtiger zouden zijn met dergelijke gevoelige informatie beschikbaar te maken voor Engelssprekende Kameroeners. Daarnaast kan men logischerwijs verwachten, van iemand die zijn eigen naam op dergelijke lijst ziet staan en dus mogelijk vervolgd zou kunnen worden door de autoriteiten, dat hij geïnteresseerd zou zijn, vragen stelt over deze lijst en de mogelijke gevolgen ervan en hoe de persoon in kwestie deze lijst in bezit gekregen had, wat hier dus geenszins het geval is. Verder legt u geen enkel bewijs neer van deze lijst. Uw verklaring dat u op dergelijke lijst stond is een losse bewering die weinig coherent is met het feit dat u zonder problemen met uw eigen paspoort Kameroen kon verlaten, en weinig coherent met het feit dat u voor de rest geen enkele aanwijzing had dat u persoonlijk gezocht zou worden door de autoriteiten. U verder gevraagd of u nog werd gezocht door de autoriteiten na uw vertrek uit Kameroen, verklaarde u dat alleen info had dat ze u nog zochten toen u die lijst kreeg met uw naam op. U gevraagd of u weet van uw familie dat ze naar uw huis kwamen in Kameroen, verklaarde u dat ze niet kwamen, dat er niemand is in Ndop en dat ze in Douala niet kwamen, dat ze misschien komen in Ndop maar er daar niemand is.

U legde nog een aantal documenten neer: u legde uw originele huidige paspoort neer en uw vervallen paspoort, u legt uw originele huwelijksakte neer, uw diploma's en attesten van opleidingen die u hebt gevolgd, twee medische attesten over hoge bloeddruk, krantenartikels over de situatie in Kameroen en een lijst met arrestanten die in de Kondengui-gevangenis zitten. Wat betreft de identiteitsdocumenten, dient opgemerkt te worden dat het CGVS uw nationaliteit niet betwist. Verder betwist het CGVS uw huwelijk niet, noch de door u behaalde diploma's en attesten.

Volgens het medisch attest opgemaakt op 15-09-2018 lijdt u aan hoge bloeddruk, nierinsufficiëntie, microcytosis (kleinere rode bloedcellen dan normaal) en tekort aan vitamine D. Volgens het medisch attest opgemaakt op 16-10-2017, lijdt u aan verhoogde bloeddruk, nierinsufficiëntie, mogelijk aan alpha-thalassemie [soort bloedziekte, gebrek in eiwitketens in bloedcellen], polyglobulie [te veel rode bloedcellen in bloed], tekort aan vitamine D en zijn er cardiovasculaire risico's gezien uw tabak- en alcoholgebruik in het verleden. Uit deze attesten blijkt nergens dat u enige mentale problemen zou hebben, noch dat u door deze medische problemen verhinderd zou zijn om coherent en helder te antwoorden op vragen van het CGVS. Deze medische attesten bezitten verder geen relevantie in het kader van uw asielaanvraag. Het dient opgemerkt te worden dat u voor de beoordeling van de medische elementen de geëigende procedure dient aan te wenden.

U legt een krantenartikel neer over vier Engelstalige arrestanten die gestorven zijn in de gevangenis, een artikel over advocaten en leraren die staken in Kameroen voor meer Engels in de Engelstalige regio's, een artikel over Kameroense TV-operatoren die geen pro-afscheidingspropaganda mogen uitzenden en een artikel over een inreisverbod voor Engelstaligen. U werd gevraagd of uw naam werd vermeld [in de krantenartikels die u neerlegde] (gehoorverslag CGVS, p. 8), en u antwoordde ontkennend en verklaarde dat uw naam niet is vermeld, dat dit is hoe de situatie is, dat het linkt met uw verhaal. Deze krantenartikelen beschrijven de algemene situatie in Kameroen, maar kunnen geenszins de door u geopperde persoonlijke feiten in het kader van uw asielrelaas bevestigen. Wat betreft het artikel over het inreisverbod voor Engelstaligen die naar Kameroen willen reizen [artikel van 13-07-2017], dient opgemerkt te worden dat er geen enkel ander artikel in de beschikbare informatie werd teruggevonden dat spreekt over een dergelijk algemeen inreisverbod voor Kameroen. Wel werd er andere informatie gevonden met betrekking tot het zich al dan niet vrij kunnen bewegen: in september 2017 was er een verbod om te reizen in het weekend tussen steden [niet heel duidelijk waar precies in Kameroen], werd een samenkomst van meer dan 4 mensen verboden en werd de grens tussen de Zuidwestregio en Nigeria gesloten. Een ander artikel vermeldt dat de autoriteiten van de Zuidwestregio het sluiten van de zee- en landgrenzen aangekondigd hebben, opschorting van transport en verbod van reizen tussen steden [in de Zuidwestregio]. Er wordt nergens vermeld dat Engelstaligen in het algemeen het hele land niet meer zouden kunnen in- of uitreizen. U was afkomstig van Ndop, gelegen in de Noordwestregio en uw vrouw woonde in Douala [niet gelegen in de Zuidwest of Noordwestregio, zie kaart toegevoegd aan administratief dossier]. Wat betreft de lijst met arrestanten in de Kondengui-gevangenis, dient opgemerkt te worden dat de naam van uw manager die gearresteerd werd, niet teruggevonden werd op de lijst, hoewel u dit, initieel, verkeerdelijk meende en verklaard had dat hij gearresteerd was en naar de Kondengui-gevangenis gebracht was [zie supra]. Uw neergelegde documenten weten dan ook bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen.

Gelet op het voorgaande, kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 april 2018 een schending aan "van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 52 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens en artikel 1 van de Conventie van Genève".

Hij benadrukt dat hij "heel eerlijk heeft aangegeven geen lid te zijn geweest van een politieke partij of politieke beweging en nooit aan een betoging te hebben deelgenomen hetgeen volstrekt met de werkelijkheid overeenstemt maar hetgeen ook reeds een bewijs is dat de verzoekende partij de waarheid verteld heeft" en dat, indien hij zijn asielrelaas had willen "verbeteren", het voor hem heel gemakkelijk was geweest "een hypothetische deelname aan een of andere betoging toe te voegen".

Verzoeker stelt dat dat hij *“op 41 jarige leeftijd een goed leven leidde, zonder economische problemen”* en *“geen enkele reden [had] om [zijn] gezin, haar job, land en bezittingen zomaar achter te laten, behoudens een zwaarwichtig probleem”*, temeer gezien hij van zijn broer in Duitsland reeds had gehoord *“dat Europa de vanuit Afrika gedroomde Eldorado zeker niet was en dat de status van asielzoeker weinig bood...zeker als men tot een eerder welvarende middenstand behoorde”*.

Wat zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming betreft, meent verzoeker dat het *“om een heel korte tijdspanne”* gaat, zijnde *“minder dan drie maand”* waarin verzoeker zich afvroeg waar hij zijn aanvraag zou indienen.

Waar hem onwetendheid over de manager J.F. verweten wordt, legt hij uit dat hij diens arrestatie niet heeft meegemaakt en dat hij hierna *“slechts twee werkdagen in Kameroen gebleven [is]”*. Hij stelt dat hij ervan uit ging dat J.F. *“net als de anderen die gearresteerd werden , naar de centrale gevangenis van Yaounde, KONDENGUL was gestuurd”*, dat hij de lijst met namen van gearresteerden niet heeft nagekeken om zich te vergewissen dat de naam van zijn vriend hierin opgenomen was, dat hij dit voor het eerst deed *“op aanvraag van het CGVS”* en *“heeft moeten vaststellen dat de naam van [zijn] vriend en beheerder van [zijn] zaak niet op de lijst stond : verzoekende partij heeft uit deze vaststelling het besluit getrokken dat [zijn] vriend gedood werd omdat er voor [zijn] geen andere hypothese bestond”*. Hij stelt *“dat ondanks het feit dat de verzoekende partij nog contacten heeft in Kameroen, er absoluut geen informatie is binnengekomen ivm de vriend J.F.”*.

Verzoeker benadrukt *“dat de rébellie in Kameroen steunt en zich verspreid dankzij de sociale netten , via Internet... en dat de autoriteiten derhalve deze communicatiemiddelen sluiten en de eigenaars van zulke media's arresteren”* en dat *“Engelssprekende Kamroeners de grens overschreden hadden om aan internet te geraken en om de informaties via internet te verspreiden”*, waarvoor hij verwijst naar een online krantenartikel.

Dat verzoeker het land legaal heeft kunnen verlaten wijt hij aan het feit *“dat [hij] op woensdag 11.01.2017 de arrestatie van J.F. vernam en dat [hij] op zondag 15.01.2017 reeds vertrok, hetzij binnen een tijdspanne van 2 werkdagen, de donderdag en de vrijdag...”* en dat hij *“verder het land verliet niet voor Europa doch wel richting Zuid-Afrika , een voor [hem] regelmatige bestemming, hetgeen geenszins de aandacht kon trekken”*.

Verzoeker citeert *“cameroon-info.net”* en *“cameroonweb.com”* aangaande een Kameroense delegatie die de problematiek *“in Zuid Afrika is gaan uitleggen, net als in België, teken dat zulke uitleg alleszins nodig werd geacht door de autoriteiten en waarbij evenmin kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij effectief kon verwittigd worden”*. Hij citeert tevens een artikel over Engelstalige Kameroense militanten die zich in Pretoria, Zuid-Afrika, verzamelen.

Hij stelt *“dat de situatie in Kameroen aanzienlijk verslecht is en dat de Engelse crisis geenszins is opgelost”* en hij verwijst dienaangaande naar een reisadvies van het Verenigd Koninkrijk en van Canada. Verzoeker besluit *“dat allerminstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 20 juni 2018 voegt de commissaris-generaal *“COI Focus: Kameroen: La crise anglophone”* van 23 april 2018.

Ter terechtzitting legt verzoeker *“Copie paspoort”, “Taxpayers kaart op naam van verzoekende partij”, “copie van bewijs van lijksonderzoek van een ENGELSTALIGE Kameroenees uit Zuid Afrika, leraar uit de ex pat-vereniging waartoe de verzoekende partij behoorde”, “toelating om het lijk te begraven”, “verslag van de vergadering van de gemeenschap tot dewelke verzoekende partij behoorde met melding van zijn problemen die besproken werd” en “algemene informatie mbt de verslechterde toestand in de regio, waarbij melding gemaakt wordt van “bloedbad” en “genocide” sinds april 2018”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen met de overheid omdat hij gevisieerd zou worden als Engelstalige eigenaar van een cybercafé/computerwinkel en behorend tot de diaspora.

2.4.2. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de objectieve informatie kan echter blijken dat verzoeker in Kameroen gevisieerd zou worden louter omdat hij een Engelstalige eigenaar is van een cybercafé/computerwinkel en/of omdat hij in Zuid-Afrika leefde en tot de Engelstalige Kameroense diaspora zou behoren.

2.4.3. Vooreerst gaf verzoeker toe geen lid te zijn van enige organisatie (gehoor, p. 12) en nooit deel te hebben genomen aan een betoging of staking (gehoor, p. 11). Hij had nooit eerder problemen met de overheid (gehoor, p. 17), hij kon zijn internetcafé in Ndop sinds 2012 probleemloos laten uitbaten en hij betaalde belastingen aan de overheid (gehoor, p. 25-26). Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij sinds 2010 in Zuid-Afrika woonde en af en toe voor een maand terugkeerde naar Kameroen (gehoor, p. 4).

2.4.4. De Raad ziet niet in waarom verzoeker gevisieerd zou worden door de Kameroense overheid gezien hij kennelijk geen oppositieprofiel heeft of had en hij doorheen de jaren probleemloos heen en weer naar Zuid-Afrika kon reizen en zijn professionele hoofdactiviteiten in Zuid-Afrika lagen. Zijn stelling dat manager J.F. mogelijk flyers voor het Engelstalige protest had afgedrukt en zijn winkel daarom gevisieerd werd, is dan weer louter hypothetisch (*"Ja, ik zie dat ze dat afdrukken, het was een internetcafé, ik had geen idee wat er op die flyer stond. [...] Hij werkte in mijn winkel, ik weet niet wat hij printte, er kwamen zoveel mensen. [...] Nee... maar ik zag flyers die verdeeld werden, maar ik wist niet dat ze geprint waren in mijn winkel. [...] Hij print in de winkel, ik weet niet wat hij print. [...] Nee ik had geen idee wat hij printte, hij deed gewoon zijn job, de winkel is zo groot, de klanten komen binnen om iets te printen, het is zoals fotokopie."*; gehoor, p. 13-14). Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Kameroense regering op 17 januari 2017 het internet afsloot, waardoor niet kan worden ingezien waarom de overheid nog mensen met een internetcafé zouden viseren.

2.4.5. Verzoekers gebrek aan interesse in het lot van J.F., de manager van zijn computerwinkel en bovendien een jeugdvriend, ondermijnt verder de waarachtigheid van verzoekers beweerde problemen. Verzoeker had niet eens de moeite gedaan om na te gaan of J.F. op de lijst van arrestanten in Yaoundé stond, een lijst die hij via zijn vrouw toegestuurd kreeg, hoewel hij tijdens zijn gehoor aanvankelijk stellig beweerde dat J.F. op deze lijst stond (*"Hij is verdwenen, ik heb geen contact met hem gehad sindsdien, sinds hij gearresteerd werd en iedereen die gearresteerd werd is naar Kondengui gebracht. [...] Ja zijn naam staat op de lijst."*; gehoor, p. 15) voordat hij moest vaststellen dat J.F. niet op de lijst stond.

De uitleg in het verzoekschrift - dat verzoeker ervan uit ging dat J.F. *"net als de anderen die gearresteerd werden , naar de centrale gevangenis van Yaounde, KONDENGUL was gestuurd"*, dat hij de lijst met namen van gearresteerden niet heeft nagekeken om zich te vergewissen dat de naam van zijn vriend hierin opgenomen was, dat hij dit voor het eerst deed *"op aanvraag van het CGVS"* en *"heeft moeten vaststellen dat de naaam van [zijn] vriend en beheerder van [zijn] zaak niet op de lijst stond : verzoekende partij heeft uit deze vaststelling het besluit getrokken dat [zijn] vriend gedood werd omdat er voor [zijn] geen andere hypothese bestond"* - bevestigt slechts verzoekers desinteresse en zijn nalatige handelingen om zich enigszins te informeren (bijvoorbeeld door het lezen van de lijst van arrestanten te Yaoundé). Gezien verzoekers eigen vrees grotendeels gesteund is op de arrestatie van de manager J.F., is zijn desinteresse in diens lot frappant en een negatieve indicatie voor de waarachtigheid van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.4.6. Verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn vrees vinden evenmin steun in de objectieve informatie.

2.4.7. De informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier bespreekt de repressie van Engelstaligen, een verbod om te reizen in het weekend tussen steden, een ban op samenkomsten van meer dan 4 mensen, het sluiten van de grens tussen de Zuidwestregio en Nigeria, het sluiten van de zee- en landgrenzen in de Zuidwestregio, opschorting van transport en verbod van reizen tussen steden in de Zuidwestregio. Het rapport *"Cameroon's Anglophone Crisis at the crossroads"* van 2 augustus 2017 bespreekt de escalatie van het conflict eind 2016, verschillende incidenten *"in Bamenda and other towns such as Ndop"* begin 2017, reellen die drie doden eisten en de arrestatie van 82 personen waaronder journalisten, advocaten en een rechter van de Supreme Court. De *"COI Focus: Kameroen: La crise anglophone"* van 23 april 2018, gevoegd aan de aanvullende nota, bespreekt de algemene veiligheidssituatie in de Zuidwest- en Noordwestregio's van Kameroen en noemt gewelddadige acties van de afscheidingsbeweging en van de ordetroepen, waarbij ook burgerslachtoffers vallen.

2.4.8. Nergens in voormelde informatie wordt echter melding gemaakt van eigenaars van cybercafé's /computerwinkels die gevisieerd zouden worden noch van een arrestatie van een manager van een internetcafé, terwijl verschillende lokale incidenten wel besproken worden. Evenmin vermeldt deze informatie een systematische vervolging van Engelstaligen in de diaspora, hoewel er wel aandacht wordt besteed aan andere repressieve maatregelen door de Kameroense overheid. De door verzoeker neergelegde artikelen en informatie bevestigen bovenstaand beeld.

2.4.9. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, kan uit de beweringen dat *"de rébellie in Kameroen steunt en zich verspreid dankzij de sociale netten , via Internet..."* en dat *"Engelssprekende Kamroeners de grens overschreden hadden om aan internet te geraken en om de informaties via internet te verspreiden"*, waarvoor verwezen wordt naar een online krantenartikel, evenmin worden afgeleid *"dat de autoriteiten derhalve deze communicatiemiddelen sluiten en de eigenaars van zulke media's arresteren"*. Het geciteerde artikel bespreekt de *"internet shutdown"* van 17 januari 2017, de voorafgaande protesten en verschillende gearresteerden (waaronder een Kameroener die in Zuid-Afrika verbleef en bij een terugkeer naar Kameroen gearresteerd werd omdat hij als journalist over de protesten had bericht), maar maakt geen melding van het viseren van cybercafé's/computerwinkels.

2.4.10. Evenmin kan uit de door verzoeker geciteerde artikelen van *"cameroon-info.net"* en *"cameroonweb.com"* over een Kameroense delegatie een Kameroense die de problematiek *"in Zuid Afrika is gaan uitleggen, net als in België, teken dat zulke uitleg alleszins nodig werd geacht door de autoriteiten"* noch het artikel over Engelstalige Kameroense militanten die zich in Pretoria, Zuid-Afrika, verzamelen, kunnen, blijken dat Engelstalige Kameroeners in de diaspora gevisieerd worden of vervolging dienen te vrezen bij een terugkeer naar Kameroen.

2.4.11. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde artikelen handelen over Engelstalige arrestanten die omkwamen in de gevangenis, over de Engelstalige strijd met stakingen en betogingen en over TV-operatoren die geen separatistische propaganda mogen uitzenden.

2.4.12. De *"algemene informatie mbt de verslechterde toestand in de regio, waarbij melding gemaakt wordt van "bloedbad" en "genocide" sinds april 2018"*, door verzoeker neergelegd ter terechtzitting, maakt melding van protesten eind 2017 waarna de ordetroepen reageerden met willekeurige arresten, moord en brandstichting in dorpen, over een uitspraak van de Yaoundé Military Tribunal aangaande Engelstalige separatisten, over de Kameroense Eerste Minister die de diaspora verantwoordelijk houdt

voor het geweld, over de “*targeted killings, detentions without access to legal support, family, of the Red Cross, and burning and looting of villages*” door de overheid en de “*horrific violence including bombings, killings of security personnel and arson*” door de afscheidingsbeweging, over getroffen dorpen, over de maatregelen van de overheid (waaronder het internet afsluiten en de avondklok) die tot manifestaties leidden en over de escalatie van het conflict. Tevens voegt verzoeker bij deze informatie foto's van ordetroepen en (burger)slachtoffers.

2.4.13. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde summier artikel van onbekende bron, “*Douala Airport: Biya's Gov't imposes travel ban in Anglophones*” van 13 juli 2017, daarentegen, vindt geen steun in de overige informatie. Nochtans kan verwacht worden dat hierover uitgebreid zou worden gerapporteerd, temeer gezien wel (recent) bericht werd over een verbod om te reizen in het weekend tussen steden, een ban op samenkomsten van meer dan 4 mensen, het sluiten van de grens tussen de Zuidwest regio en Nigeria, het sluiten van de zee- en landgrenzen, opschorting van transport en verbod van reizen tussen steden in de Zuidwest regio. Het neergelegde artikel lijkt dan ook eerder een provocerend opiniestuk dan een gefundeerde weergave van de realiteit.

2.4.14. De Raad merkt op dat de ter terechtzitting neergelegde “*algemene informatie mbt de verslechterde toestand in de regio, waarbij melding gemaakt wordt van “bloedbad” en “genocide” sinds april 2018*” een foto van het krantenartikel “*Youths Flee Bamunka Village After Raid*” van 11 januari 2017 van “*The Sun Cameroon*” bevat, waarin vermeld wordt dat “*Many cyber operators are in detention, others molested, some are declared missing after a recent raid, they are implicated in the printing of flyers and strike materials. A case in point is that of a cyber owned by a certain F.E. and managed by Y.F. which was destroyed by security officers and leaving the team to disappear in to thin air.*”. Nog daargelaten de taalfouten die de authenticiteit van het artikel ondermijnen, merkt de Raad op dat het een loutere fotokopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat fotokopieën door knippen plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. X, X; RvS 25 juni 2004, nr. X, X). De weergegeven gebeurtenissen in het artikel - met name dat het cybercafé vernietigd werd en dat “*the team*” sinds dan “*in het niets*” verdwenen is - stroken bovendien niet met verzoekers verklaringen dat J.F. gearresteerd werd (waarbij verzoeker aanvankelijk nog dacht dat hij op de lijst van arrestanten te Yaoundé stond) en dat de winkel op heden louter “*gesloten*” is (gehoor, p. 20). Dat verzoeker niet zou hebben verteld/geweten dat zijn winkel vernietigd of zelfs beschadigd werd, is geheel onaannemelijk, gezien hij dit met zekerheid had vernomen van zijn vader die eigenaar is van het gebouw. Ten slotte vermeldde verzoeker nergens (ook niet ter terechtzitting toen hij de bundel artikelen neerlegde) dat zijn naam in een van de krantenartikelen vermeld werd en geeft hij ook niet aan van wie en wanneer hij dit te weten kwam noch hoe hij de foto van het krantenartikel verkreeg.

2.4.15. De ter terechtzitting voorgelegde “*copie van bewijs van lijksonderzoek van een ENGELSTALIGE Kameroenees uit Zuid Afrika, leraar uit de ex pat-vereniging waartoe de verzoekende partij behoorde*” en de “*toelating om het lijk te begraven*” betreffen een e-mail waarin gesteld wordt dat een Kameroener op 16 juni 2018 in Qumbu, Zuid-Afrika, aangevallen werd door onbekenden en een onleesbare foto van een document. Deze stukken hebben geen betrekking op verzoeker, noch op Kameroen en kunnen derhalve niet staven dat hij als Engelstalige Kameroener in Zuid-Afrika zou worden gevisieerd.

2.4.16. Het “*verslag van de vergadering van de gemeenschap tot dewelke verzoekende partij behoorde met melding van zijn problemen die besproken werd*”, stuk 5 op de inventaris neergelegd ter terechtzitting, ontbreekt. Volgens de verklaringen ter zitting zou het enkel een handgeschreven verslag betreffen, dat derhalve door eender wie kan zijn opgesteld.

2.4.17. Verzoekers stelling als Engelstalige persoonlijk te worden gevisieerd door de overheid omwille van zijn cybercafé/computerwinkel en zijn reizen naar en vanuit Zuid-Afrika strookt daarenboven niet met zijn andersluidende verklaringen dat de arrestatie die hij vreest “*willekeurig*” is (“*Ik zei mijn vrouw dat de situatie in Ndop niet gunstig is en dat er massa arrestaties zijn. De politie en gendarmen arresteerden mensen willekeurig. [...] Ik weet de aanklacht niet, iedereen werd gearresteerd, zelfs normale zakenmensen, willekeurige arrestaties van zakenmensen en burgers. [...] Maar het was een willekeurige arrestatie.*”; gehoor, p. 9, 18-19). Waar verzoeker aldus enerzijds zijn profiel aanhaalt als reden voor vervolging, vermeldt hij anderzijds meermaals dat dergelijke arrestaties “*willekeurig*” zijn, wat erop wijst dat hij niet persoonlijk gevisieerd wordt.

2.4.18. Ook het feit dat verzoeker, nadat zijn manager J.F. gearresteerd werd en hijzelf vervolging stelde te vrees, met zijn eigen paspoort via de luchthaven Kameroen verliet en zonder problemen de immigratieagent kon passeren (gehoor, p. 21), ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Dat verzoeker *“op woensdag 11.01.2017 de arrestatie van J.F. vernam en op zondag 15.01.2017 reeds vertrok, hetzij binnen een tijdsperiode van 2 werkdagen, de donderdag en de vrijdag...”* en dat hij *“verder het land verliet niet voor Europa doch wel richting Zuid-Afrika, een voor [hem] regelmatige bestemming, hetgeen geenszins de aandacht kon trekken”* kunnen dergelijk risicovol gedrag niet verschonen. Indien verzoeker werkelijk gezocht werd omwille van zijn cybercafé/computerwinkel of zijn behoren tot de Engelstalige diaspora, zou hij immers niet zonder problemen het land kunnen verlaten. Zijn bewering op het Commissariaat-generaal *“dat ze vooral zochten in de noordwest en zuidwest regio in die tijd”* (gehoor, p. 22) is niet meer dan een blote bewering. Bovendien gaf verzoeker zelf aan dat Douala een internationale luchthaven is (gehoor, p. 22), waardoor deze logischerwijze door de autoriteiten in het oog zou worden gehouden.

2.4.19. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Kameroen blijkt nog uit de vaststelling dat verzoeker ervoor koos naar Europa te reizen en nagelaten heeft internationale bescherming te verzoeken in Zuid-Afrika terwijl hij daar vele jaren gevestigd was en zijn professionele ook daar uitoefende (gehoor, p. 22). Eens aangekomen in België wachtte verzoeker vervolgens nog meerdere maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl hij heen en weer naar Duitsland reisde (gehoor, p. 23-24). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker zich afvroeg waar hij zijn verzoek zou indienen bevestigt het gebrek aan noodzaak en dringendheid om bescherming te bekomen. Het feit dat verzoeker niet in Zuid-Afrika een verzoek om internationale bescherming indiende, waar hij gevestigd was en geen problemen had, en nog maandenlang wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen in België, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.4.20. Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoeker op de hoogte is van de problemen in de Engelstalige regio in Kameroen, waarover hij artikelen neerlegt, en dat hij zijn asielseelaas hieraan probeert te koppelen, doch zijn persoonlijke betrokkenheid en vrees geenszins aannemelijk kan maken.

2.4.21. De door verzoeker tijdens zijn asielseprocedure (huidige en vervallen) paspoorten, huwelijksakte, opleidingsattesten, diploma's, *“Taxpayers kaart op naam van verzoekende partij”* en medische attesten betreffen zijn identiteit, huwelijk, opleiding, cybercafé en medische problematiek, die echter niet betwist worden en geen betrekking hebben op zijn asielseelaas.

2.4.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Kameroen geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Op basis van *“COI Focus: Cameroun. La crise Anglophone”* van 23 april 2018 - door de commissaris-generaal neergelegd bij aanvullende nota -, stelt de Raad immers vast dat Kameroen momenteel wordt getroffen door de Engelstalige crisis, die uitbarstte op 11 oktober 2016 met vorderingen van advocaten, onderwijzers en studenten tegen de centrale politiek in Yaoundé. Volgens deze informatie verergerde de situatie in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakeholders en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd, waarna de crisis zich tot september 2017 in *“ghost towns”* operaties en de boycot van het onderwijs manifesteert.

Aldus voornoemde informatie neemt het aantal separatistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs, vanaf maart 2017 toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen, maar deze vreedzame betogingen worden met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidsbewegingen, in hoofdzaak het ontplooiën van militaire troepen, en wordt de veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich volgens deze informatie schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden en vanaf december 2017 vinden er confrontaties plaats tussen het leger en de separatistische militairen. Deze militaire operaties, die de separatistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio's van Kameroen, met name South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken, opgemerkt buiten de regio's South West en North West. Bij het sinds oktober gepleegde geweld vallen er soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgesplitst, noch gecommuniceerd. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict.

2.5.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5.5. De stellingen in het verzoekschrift “*dat de situatie in Kameroen aanzienlijk verslecht is en dat de Engelse crisis geenszins is opgelost*” en verzoekers verwijzingen naar een reisadvies van het Verenigd Koninkrijk en van Canada, tonen niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Reisadviezen zijn echter gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Een reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn en dient niet als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande blijkt dat geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kon worden vastgesteld.

2.7. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK